

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων...

Ἐνθακόσα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ, θὰ ᾿βροῦν λαοὶ μὲ περαχίλια.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δ ἑκα φράγκα καὶ ἴσ τὸ χ ἑρι.

Εἰς γνῶσιν ἔφερονεν παντὸς εὐφροσύου τέλειπ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλικῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὄσπος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνθῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνδεκάτη Σεπτεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ ὠσπρίου.

Ὀκτακόσα πενήντα κ' ἑξτά,
τὶ νεαλίνα τῶν Ἀγγλων κ' αὐτά.

**Ὁ Ρωμος ξανά
ρίμαϊς ἀρχινᾷ.**

Μετὰ παῶν μηνιαίων, ὄπου παρὰ δὴν' ἀλόε
τὰ τραγίλια μου τὰ γένεια τὰ μαθοῦσα ἀεγλιόε,
κ' ὀσχεδιᾶσα βασιλία ὄστω γαλοῦ τὴν ἀμμοουδιᾶ,
εἰς τὸν μάγκανο τῆε ρίμαε ξαναξέρομαι, παιδιᾶ.

Ἀναπνεύσας ποτιᾶδα,
μὰ κ' ὀλίγην Σουδιᾶδα,

μὲ σαγόνια γαιδοουρίσια καὶ μὲ ὄστανιαν Σαμψόνος
κλωβῆα καύκαλα τραυίωε δεξιᾶ κ' ἄσπεραρᾶ,
καὶ τὰ τέκνα μεγαλῶν τῆε μεγάλῆε, Ἀλβιόνος,
ποῦλθαν πάλι νὰ βρωμῆρουν τὰ γαλιᾶρα μας νερά.

**Φαούλαε καὶ Περικλέτοε,
ὁ καθένασ νετόε σκέτοε.**

Π.—Καλόε τον... πῶε τὰ ἴπερασε:

N.— Καλᾶ, βρε μπεχιμβάνη,
καὶ τῶρα λέγομαι παπποῦε παῶν τὸν Ντελεγγάνη.
Π.—Νᾶ χαιρέσαι τὸν ἔγγονο, νὰ γίγη Μαυθοῦσῶλιαε,
λίμκοουτόροε τοῦ σερμοῦ καὶ κῆρωε τῆε σῶλιαε.
Μὰ δὲν μοῦ λέε τί μελετιᾶε ἀλῆθεα νὰ τὸν κῆρηε;
Φ.—Τῶρα ποῦ ᾿βγῆμε, Περιμῆ, ὄστην γῆν αὐτὴν τῆε κῶρηε
τὸν ναουοῦζω μὲ χαρᾶ μ' ἀγάπη καὶ μὲ πάθοε...

νᾶνι νὰ γίγηε Ἄσασ, νᾶνι νὰ γίγηε Ἄδωε,
νᾶνι μὲ τὸν Καρνάβαλο νὰ βγαίγηε Πιερόε,
νᾶνι μὲ τοῦε φίλοε σῶν σαρῶν τὴν Ἄλειποῦ,
νᾶνι νὰ γίγηε Βουλιετῆε καὶ νομματαῶρχεε πρῶτοε
νὰ βγάλῆε καμμιᾶ σῶνταε κ' ἔμια τοῦ νᾶρηε,
τῶρα ποῦ τᾶρμῶτιμα μ' ἐπλάκωσαν γεράματα
κ' ἤλθαν τὰ ξεμοράματα.

Νᾶνι... γιὰ τὸ Ρωμᾶνιο νὰ μῆν τὸν μῆλη ὀθῶλιο
κ' ἀπάνω σὲ παρῶσημα νὰ λάμη κρεμασμένοε,
νᾶνι νὰ γίγη Ναβαρχοε τοῦ μέλλοντοε μασ Σκόλιο
καὶ Στρατηγῶε τοῦ κρεββατοῦ σπαλίτωε φορετωμένοε.

Νᾶνι... ν' ἀνοίγη γελαστοῦ τὰ δρό του τὰ ματιῶια,
νᾶνι τὸν τοῦ παιδιᾶι μου μὲ γερά του, μὲ χαρᾶ του,
νᾶνι νὰ βγάλῆ ᾿γρήγορα καὶ γένηε καὶ μονοῦτῶια
κ' ὀλημεριε ν' ἀπλῶνεται μῶσα ὄστω Ζαχαρίτω,
χίλια πολέμου σῶδῆια μῶσ ὄστω μᾶλο τοῦ νᾶρηε
κ' ὄσπεια νὰ τοῦ φαίνεται τοῦ ἄριο-Γῶρηε κ' μᾶρηε.

Ἐγγῶνι Κορημῶνοπολιο, ὀάν ἀνδρωθῆε σὲ θέλια...
νᾶσαι μὲ τῆν Κυβέρητη καὶ μὲ τὸν Βενιέλο,
νᾶσαι καὶ μὲ τὸν Κουῦτορο, νᾶσαι καὶ μὲ τὸν Φῶμη,
πᾶντα νὰ τῶρηε ὀπτορο, νὰ τῶρηε σακῶ-λιουοῦμῶ.

Ἐγγῶνι μου, παιδιᾶι μου
σοῦ δῖνω τὸ Γερᾶνιο μου,
ποῦ ὄστω σπηγῶε σου τῆν γονιᾶ βοῦρο πρῶ χρονῶν σῶνιε,
κ' ἔλθε τοῦ δέλοου μου παπποῦ τοῦ κῶσῶμο τουροῦε
νὰ μῆ βρωσῆτη σὲ βοῦνο καὶ ὄστωκα βαρεῶ
γιὰ τῆν ἑλευθεριᾶ.

μὰ μόνο γὰρ Συναίγματα καὶ γὰρ θεομοῦς συγχρόνους,
ὁποῦ στηρίζουν τῶν Ρωμαίων τὴν κρίτη καὶ τοὺς θρόνους.

Τὼν ρουφετηῶν τὴν τακτικὴν προσπάθειά νὰ μανθάνῃς,
τὰ δῶδ' τὰ ποδαρῶνά σου τέσσαρα νὰ τὰ κἀνῃς,
γὰρ νὰ ἴμορῃς, ἀγῶνά μου, ν' ἀπέχῃς σὲ τραχίλαις
καὶ πέτρε πέτρε νὰ μεταρῶς τὴν Ὑποφυγῶν τῆς σκίλας.

Μὴ τοῦτα τὰ χερῶνά σου πολλὰ νὰ καταρῶς,
νὰ μὴν ἀρίνης ἀπλωτὰ τῶν ἄλλων τὰ ξερόδια,
νὰ γίνῃς ἐπιτήδειος, νὰ γίνῃς Ποσαλένης,
γὰρ νὰ χορτάσῃ κ' ὁ παλτοῦς μὲ Κρητικὰ κοινράδια.

Γέλα κάθε κουνιέ, Κρητικὰ μὴ βλάῃς βράκα,
κ' ἂν ἀκούσῃς, ἔγγονέ, τὸν παλποῦλή σου τὸν βλάκα,
τότε μοναχὰ καὶ τάλπος θὰ τιμήσῃς καὶ γονεῖς
κ' ἴλους σου τοὺς συγγενεῖς.

Πῶς περιεργος, μικρὸ μου, τὸν παλποῦλή σου θαρρεῖς;
μόνον ἔτσι θὰ ἴμορῃς ἴστων παρόντα μας κωρόν
φῶς νὰ βλέπῃς ἱλαρόν, φῶς τιμῆς κ'
ἀγίας δόξης ἀθανάτου μας πατρός,
καὶ νὰ πῆρῃς καὶ νὰ τρεῖς.

Κάνε τὸ χερῶνι χέρα, νάν σου, Χαράλαμῆ μου...
τέτοια λέω νύκτα ἴμερα ναυορῶτων τὸν μπιμετῆ μου.

Ἄμμ' σὺ, βρε Περικλέτο, Πουλκοιέλα, Ρηκολέτο,
ποῦ πηγαίνεις; ποῦ γυρίζεις;
πῶς τῆς ἑώρας σου περῶς;

II.— Ὅλο μὲ τῆς νυγίας χάσκω,
καὶ μὲ συμβουλὰς ὁμοίας τοὺς Πανέλληνας διδάσκω
τῆς παροῦσης βουλιμίας.

Τὴν θρῶν μας τὴν μέλλουσαν καθεὶς ἀναμετῶ
ὁ μέλλων Στόλος ἔγινε καὶμὸς μας καὶ σαράκι...
γνωρίζεις πῶς ὁ Βασιλεὺς ἐπέτρε ἴστων λουτρά,
γνωρίζεις κ' ὁ Σιμόπουλος πῶς ἴπῃς ἴστων λουτράκι,
κ' εἰς ἴστων δόση, Φασουλῆ, γὰρ Στόλο καὶ πεντάρα
πῶς καὶ γράφει μὴ γράφει μὲ πόνον καὶ λαχτάρα,
κ' ἐπιενθῆμιζε Πλαταῖς
κ' ἀρχαῖος μῆγας κρηταῖς,
καὶ Σαλαμῶνος νίκας
καὶ προπατόρων θήγας.

Προσφέρουν καὶ κατὰκου, προσφέρουν καὶ λεμβοῦχοι,
κ' ἴστων μὲ τρέπῳ κερπατοῦν σιβῆλι καὶ τσαροῦχι,
καὶ μόνον σὺ, ποῦ λούτρεσαι σὲ Κασταλλὰς νάμα,
νὰ λάβῃς δὲν ἐντέχνης τοῦ Σιμοπούλου γράμμα.

Φ.— Ἄν εἴμ' ἐγὼ κατὰκου, δὲν εἴμ' ἐγὼ βαρκίση,
μῆτε κανέναν πρόσταγμα τοῦ ὄρφου ὀρακογίτης,
γὰρ νὰ πετιέται χροῖματα μὲς ἴστων περὶ τοῦ κῆκου
καὶ Σιμοπούλου φιλογενῶν ἐπιστολήν νὰ λάβω...
ἐγὼμαί πιπτος εὐγενῆς καὶ κῆκος τοῦ φρόνου
κ' ἀπὸ τοιαύτας προσφοράς ποῖ δὲν πέρασ κῆφο.

Τὸ λῦνειν τὸ κομποδέμα γὰρ Στόλους καὶ Στρατοῦς
ἀρμῶζει ἴστων κοινούς,
εἶναι βαρύνουσαν ἴστων, τυχαίων καὶ κοινῶν,
ἀλλ' ὄχι κ' ἐγενῶν.

Χορδὸς γὰρ πόδους μέλλοντας δὲν θέλω ν' ἀνακοῦσῶ...
ἄμμ' δὲν μὲ συγχωρεῖς μ' ἀπίστος;
δὲν θέλω Στόλους καὶ Στρατοῦς,
καὶ μῆτ' Ἐπιστολῶν φιλοπατρὶ ν' ἀπίστος.

Σοῦ τόπα μῆ, σοῦ τόπα δῶδ', σοῦ τόπα τρεῖς, κωσιδή,
πῶς δὲν μὲ μέλει τέσσαρα γὰρ κῆδε Μακεδόνα,
καὶ μῆτε θέλω γοῖμματα νὰ βλέπω τοῦ Λεβιδή
μὲς ἴστων Συγγροῦ τῆς φυλακαῖς καὶ ἴστων Παλῶν Στρατόνα.

Λεπτὸ λαιπὸν ἄς κρηῶμεν νὰ κομποδέματί μας,
σὴν τοὺς κοινούς μὴ δώσωμεν κ' ἐμεῖς τὰ χροῖματί μας,
κ' ἀρῶμεν βαρκίσηδες, κ' ἀρῶμεν ἀγροίκους,
νὰ κῆνωμεν νέα θωροκῆτι, ναυστήμοις, γεωσοίκους,
κ' ἄς σκόπιωμεν μὲ σαρκασμοῦς
κῆδε κωτεκτιδῆ,
ποῦ δίγει μ' ἐθνουσιασμοῦς
λεπτὰ γὰρ τὸ ρημάτι.

II.— Ἄμμ' εἶδες καὶ τὸν Ἀγγλικὸ;

Φ.— Τὸν εἶδα χῆδ' ἀγά, ποῦ μὲς ἴστων Νέον Φύληρον ἐπὶ ὄρανε γοργί,
ὁ δὲ Δουπέτης ἔτρεξε ἴστων Δόμβι, Περικλέτο,
τὸν φίλο του τὸν Ναυαρχο καὶ ποδῶσε μπουκοῦτι
κ' ὁ Ναυαρχος τοῦ γέλασε κ' ἴστων ἴστων Μίχρω,
καὶ τὲι ἴστων ἐκίθισαν καὶ τῶνα ἴστων πῆκω.

II.— Κ' ὁ Στόλος πῶς σοῦ φαίνεται, βρε Φασουλῆ;
Φ.— Καλοῦσσιμος, μόνον αὐτὸς ὁ Ναυαρχος μοῦ φαίνεται μικροῦσσιμος,
καὶ ὄθιλο δὲν κοροῖνεταί, μῆτε μὲ σῆμρον βλέπει,
καὶ δίχως πῶς ἴστων Ναυαρχος δὲν εἶναι καθὸς πρέπει.

II.— Ἄν ἴστων μῆς ἴστων ὁ Στόλος τῆς Μεγάλης Βρετανίας
θὰ καλοῦσα κάθε τόσο φιλικὰς οἰκογενεῖας,
νὰ τῆς πῆγανῶ μ' ἐκείνον ἴστων πῆγανῶ μας νηοῖ
γὰρ σαχίπιν καὶ θροαῖ,
καὶ συμφῶνας πρὸς τῆς φῆκῶν τῆς ἐκῆνῆκῶν ἴστων
θὰ γῆνωταν ἴστων Στόλος θαλασσιῶν ἐκρομῶν.

Φ.— Ἐμαθα κ' ἴστων Ἐσφακτηρίας, Περικλέτο μου τεμπέλη,
μὲ κωμῆσοῦς τῶν ἐν τέλει
κ' ἐπιστήμονας σοφοῦς
πῶς ἐπέτρε ἴστων Δελφούς.

Καὶ ἴστων σιωπῆν ἐκῆνῆκῶν τοῦ Μαντιέου τοῦ κλεινοῦ
μὰ κῆρα, ποῦ τόπομά τῆς ἔμαθα πῶς λῆ' εἰς τοῦ,
εἰς τὸν τρέπῳ τῆς Πυθίας τὸν κροφηκῶν ἀνέβῃ
κ' ἀρχισὶ νὰ προφητῆ εἶναι

πώς του Κόντε το Κουβέρνο θά δεσπώσῃ 'σὸν αἶωνα
 κ' ἂν καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα
 ὁ Ζαΐμης πρῆν γάρα 'στὴς Ἀθήνης τὰ νερά
 κ' ἀπεργήσῃ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὸ νόμισμα τοῦ παρᾶ.

* Ἐπιροφήτεσε πρὸς τοῦτοις πᾶς διάλους Βουλῆς
 τὸν χειμῶνα δὲν θά γίνῃ,
 κ' ὁ Πλανοῦσιος ὁ πῶδς
 μὲ τὴν γλῶσσα πᾶς θά γμεινῇ.

Τίτοιμα λέγουν ἡ προφήτις πᾶς ἐμάντεσ' ἐκεῖ πέρα
 κ' ἐπροσκύνησαν οἱ πάντες τῆς Κερκῶρας τὸν ἄστρα,
 κ' ἔγραψαν κ' ἔξ ἔχον ἔντο
 κ' ἤσαν γὰρ τὸ Παρλαμέντο,
 οὐ τὸ κρᾶτος ἀνεμῶμεν
 ἔνν, ἔει καὶ 'στοὺς αἰῶνας,
 καὶ πρὸς ἄμυνας κινῶμεν
 σφαζομένους Μακεδόνας.

Κ' ἡ γάρις πᾶς ἐδρασκίεται τῆς νέας πολιτείας;
 Π. — Χασισοπότηι πολεμῶν, σὲ θρόμους καὶ πλατείας,
 καὶ μπᾶμι ἔδω καὶ μπᾶμι ἐκεῖ, κ' ἔξοίεις καὶ προῶλεις,
 καὶ Ἀγῶ-Γράγκ κατήγητες τῶν πόλεων ἡ πόλις.

Φ. — Κ' ἐγὼ ποὺ λὲς 'στὸ Φάληρον τὸ Νίον μὰ βραδεῖά
 ἐνθ' μονάχος ἔκτορα κατὰ τὴν ἀμμοσιὰ
 βόλι πιστύλας ἔπεσε λέγ' ἀπὸ τὴν Καστέλλα
 καὶ μωδαπασε, βρε Περικλῆ, τὴν φωντικὴν μασέλλα,
 καὶ κατ' ἀρχᾶς ἐθύμωσα κ' ἐλίγη κ' ἄνω κάτω,
 κατόπιν ἄνω ἔγλασα καὶ τόφτωνα 'στὸ πᾶτο.

Π. — Μακάριος, ὅπου λερτὸ γὰρ πιστολοῦς δὲν δίνει
 καὶ μὲς 'στὸ πᾶτο του 'μπορεῖ τῆς σφαλαίς των νὰ φτῆνῃ.
 Μακάριος, ὅπου τολμᾷ σὲ τόσην ἐνομιαν
 νὰ διατρέχῃ τὰς ὁδοὺς μ' Ἐγγίλσον ψυχραμίαν.

Μακάριος, ὅπου χασὶς
 νυχθημερὸν ρουφᾷ,
 κ' εἰς ἐπιτυχίας περφοῦς
 δνεῖσάτα τευφᾷ.

Ποὺ νερκαμένους πᾶντες θανμάει τὴν πατρίδα του,
 κ' ἀπλῶν τὴν ἀριὰ του
 τὸ Πῶρ. Ἀρθοθῶ ἐπαπειλεῖ
 καὶ μπᾶμι καὶ μπᾶμι πυροβολεῖ
 'στὸν Ἀθῆνᾶν τοὺς δρόμους
 ποίλια κ' ἀστυνόμους.

Μακάριος, ὁποῦ σικιῶτὰ μὲ φαντασίας πλάσματα...
ἐν τοῦτοις ὅμοις, Φασουλή, καὶ πάλιν ἀποπλάσματα
ἐρημάξαν ὡς πάντοτε χωρίων ὀρθιθόντας
ἀνάστασιν σαλπίζοντα πρὸς δούλους Μακεδόνας.

Φέριτε τὰ γᾶμα τὸ γρομί,
τὴν κίτα τοῦ χωριάτη,
καὶ δώστε του γὰρ πληρωμὴ
τρεῖς κοιταγμαῖς στὴν πλάτη.

Κέρινα, καυμένη παππαδιά,
φέρε καὶ κοκορέσια...
κ' οἱ Γραπυνοῖσι, βρὲ παιδιὰ,
ρίχνοντα ὅτ' ἀκοίεσθα.

Καὶ τὴν ἐπάνω τῶν γραμμῶν
οὐροφύρομον νέων
πρὸς διασκέδασιν ἡμῶν
κ' ἔδωκε τῶν Ἀθηναίων,

ποῦ κάθε ρηξικέλευθον ἀποθανυμένον πνεῦμα,
ὡς εἴπωμεν ἑλάσματα γὰρ τὴν κοπή τοῦ ρεῦμα.

Φ. — Ἄγγελος παρηγορίας ὅτ' Ἀθήνας καταφθάνει.

Π. — Ποῖον ἔνοιε;

Φ. — Δὲν ἔξερες; ἔνοοδ' τὸν Ντεληγγάνη,
καὶ πηγαῖνον μοναχὸς μου διαδύλασι τὸ κῆρυ
καὶ μὲ κίλικας τὸ γᾶμα
τὸν παπποῦλη τὸν μαρκόλο,
ποδῆτε μὲσ' ἀπ' τὸ Τυρόλο
μὲ τὸ λεγερὸ κορμάκι,
κ' ἔχει ἴσως τὰ μᾶς πῆ
γὰρ τὴν νέα προκοπή
καὶ τὸν Κόντε τὸν ἀχμάκη.

Πρὸς διαδηλώσεις νέας καὶ πρὸς κίρινον σφραγῶ,
σὸ δὲ τώρα, παλαβέ,
τὴν μαγκούρα σου λαβέ,
κ' ἔλα χειροτόνησέ με Ναύαρχο καὶ Στρατηγὸ.

Π. — Σὺ χειροτονῶ σὺν ἡμῖν
Τύγγο καὶ Νοτζοῦ κ' Ὀγγάμα.

**Θοδωρῆς ὁ ταξειδιώτης,
ὄλος χάρις καὶ νεότης.**

Φ. — Γέρος πῆγες, νέος ἤλιδες, Θοδωρῆκη μπαμπαλή,
κ' εἶμι λέγε τὸ ταξειδὸ πὸς σ' ὀφείλω ποῦ.

Ὁ τὰς Ἄλλεις τῆς Ἀρχῆς ἀναβάς τὰς ἀποκρήμους
μὲ πομπὰς καὶ τόσους ἔμους,
καὶ ὅτ' ἄν ἄλλεων τὰς ἀκρας τρομερὸς ἀνερχομένη
καὶ σὺν ἄλλων ἐβρουχίθη,
κ' εἶδεν ἔψη, κ' εἶδε βάθη,
δίχως Ἰγγον τὴν πάθη.

Ὁ μὲς ὅτ' οὐδὲ κὸλπους τοὺς θερμῶτας θερμῶτας τῆς Κορδόντας
τοὺς ὄφεις τοὺς δεκαεπτὰ τοὺς Κορδοφομίθους,
ὁ τῆμων μὲ τὴν φλόγα τοῦ ρητόρου παγετώνας,
ἔλιου καὶ τῶν Ἄλλεων τοὺς πάγους τοὺς ἀλίτους.

Ὁ φλέγων καὶ διατυρῶν τὸν κρόνον Κερκυραῖον
ὅτ' ἀς χιονόδεξις κορυφῆς ἀνήλθε τὸν ὄρεον,
κ' ἐκείθεν νέαν ἠγίλισε θερμοτήτα τῆς γλώσσης
γὰρ τὰς μελλούσας ἐκλογὰς καὶ τὰς διαδηλώσεις.

Ἐπαῖτες ἀλίθεια ρόλο,
πῆγες καὶ μὲς ὅτ' Ἰντολόλο,
κ' ἔμαθες τὸν Τυρολόλο τὸν γλυκεῖς λαργγισμοὺς
γὰρ τὰ τραγουδᾷς μ' ἐκείνους τοὺς Ρωμαῖκους θεομοῦς.

Δὲν μᾶς λές, κὴρ Θοδωρῆκη, πῆγες καὶ ὅτ' Βεροῖνον;
ἀμμ' τὸν Κάιζερ τὸν εἶδες;
τοῦτες περὶ τῶν Ἑλλήνων;
τοῦτες καὶ γὰρ τῆς σανίδες;

Δεῖτε κῆρυμεν πρὸ τοῦτου τοῦ πατρός τοῦ πολεμάρχου,
καὶ ὅτ' Ὀμόναχο ἐπῆγε κ' ἤπε μὲτ' ἄρα τοῦ Μονάχου.
Καλῶς ἤλιδες, Θοδωρῆκη... πάλι βλέπομε σὺν πρῶτα
τὴν σωρῆ τὴν ἀνοικτή,
τὴν στακτὰ τῆς δεξιγῶτας,
τὸ ἠψηλό σου τὸ στακτῆ.

Τώρα ποῦ ξαναγύρισε μεγάλος ταξειδιώτης
καλὰ καθαρωμένους,
τώρα ποῦ τῆς νεότητος ἀνεκπῆσης τῆς πρώτης
τὴν ρόμην καὶ τὸ μένος,
ἔβγα θερμὸς σνήγορος τοῦ Παπαστασινοῦ,
τῆς ξακουστῆς Μπαρμπάστας φορτασιελὰ τρανοῦ,
ποῦ τώρα λημονήσαστε τὰ πρῶτα του τὰ κῆλα
τὸν τρέχον ὅτ' ἄν ἄνακρητὴ καὶ ὅτ' ἄν Ἐλαγγεῖλα,
κ' ἄντι τὰ στήθουν ἄξιον κ' εἰς τοῖτον ἀνδράντια
ὅτ' ἄντι τὸν ἐβλάπε χωρὶς τὰ ἔξη γιάντα.

Ἐρχομα: κ' ἐγὼ μ'προστά σου μὲ κοιλούρια καὶ τυρῆ
καὶ φονάξω: καλῶς ἤλιδες, Τυρολόλο Θοδωρῆ.
Ἐβαρέθημα τοῦ Κόντε τὸ Κουβέρνο, καὶ θαρρῶ
πὸς δι' εἶμι τὸ συμμέρον
πρέπει, πάτερ τῶν πατέρων,
τὸ δουλέψη πατερο.

Ἐκ τῆς νόρης τῆς παρούσης σὺ καὶ μόνος ἔπτησέ με,
σὲ προσβλέπομεν ἀναίδως,
ἔλα σὺ κ' ἤλεκτροσέ με
σὺν ἤλεκτροφόρος ράβδος.

Φθάνεις γὰρ καλὸ,
πρόδρομε καλὸ,
τραπαλὰ καλὸ,
τραπαλὰ λαλοῦ.